

A pus

LARISA BĂLAN

Și mă cam dor aripile...
Am bătut prea tare cu ele de vânt,
Într-o încercare disperată să-mi iau zborul!
Mi-am luat, în schimb, tot dorul... și tot aerul...
Sunt aripi prăfuite, tocite la vârfuri,
cu pene smulse, puțin catifelate...
Sunt îmbibate-n cerneală stoarsă din lacrimi
și, poate, din zâmbete ruginite...
O creangă de copac scârțâie a viață scursă,
undeva, sub picioare tremurânde,
Iar ochii plutesc departe:
la granița dintre zi și noapte.
(Sau era viață și moarte?)
În sânge înoată dorințe și pulsul crește,
Mintea țese fire de gânduri șterse,
Iar sufletul a pus piciorul dincolo de creangă...
De-atunci, timpul îmi e peste neant suprapus,
Iar eu devin un fenomen...
Apus!